

Vi er klar til at gøre det igen

Sarah og Nir har en 3. klasse, som de startede op sammen i 1. klasse, hvor de begge begyndte på Rugvængets Skole som nyuddannede.

På grund af sygdom springer Jonas ind, selv om han konstaterer at han faktisk har været lærer i 7 år, men han holder sig godt så han får lov til at være med i denne artikelserie om unge i BLF.

De unge lærere bliver bedt om at tale om det, som optager dem mest lige nu og hvor de er i deres lærerliv.

Ved ankomsten til skolen er der livligt på lærerværelset, idet alle lærere har fri på samme tidspunkt og ved et bord bliver der fejret, at en lærer har nået pensionsalderen, men som hun selv siger, så tager hun lige et par år til. Resten af bordet med gråt guld griner lystigt og jeg går på jagt efter nogle af skolens unge lærere, som jeg har aftalt interview med.

Klassen trives og læreren bliver klogere

Nir og Sarah er enige om at de begge er meget optaget af klassens trivsel. Sarah og Nir fortæller at de bruger meget tid på

konflikter i klassen børnene imellem. Det handler i høj grad om at finde ud af, hvad der startede konflikten og ikke hvem der startede den, hvis der skal findes nogle løsninger.

Sarah siger at det ofte føles som at eleverne søger konflikterne, hvortil Nir svarer at det er en balancegang at finde ud af, hvornår man skal tage en konflikt alvorligt og bruge tid på at løse den og hvornår man skal lade den ligge. Han siger at nogle gange får han lyst til lukke af og bare være fri for at skulle slukke brande, så han kan komme i gang med sin undervisning.

"Man bliver stresset af det selv, når man ikke får undervist" påpeger Nir.

De oplever, at børnene ikke altid lærer af konflikterne og derfor føles den tid, der bruges på konflikter i klassen sommetider som spild af tid.

Omvendt har de begge prøvet at lade en konflikt forblive uløst, hvor efter den er blusset op igen senere på dagen.

Jeg spørger om de tror, at konflikterne bliver ved med at fylde meget eller om det hænger sammen med at man er ny lærer.

Sarah fortæller, at der er tale om forskellige slags konflikter fra, da hun startede 1. klassen, og til i dag.

Dengang handlede det meget om konflikter, som opstod fordi der manglede struktur og arbejdsrutiner i klassen, når eleverne skulle hente deres bøger i kasser eller tage overtøj på.

Nir griner og fortæller, at han engang var andenlærer i parallelklassen til hans egen 1. klasse og her havde de en rutineret og garvet lærer, så alt foregik i fuldstændig ro og orden. Ingen tumult, ingen farezoner for at klumpe sammen, alt var organiseret og struktureret og det hele kørte på skinner.

Nir fortæller, at da han var nyuddannet mente han, at børnene selvfølgelig kunne finde ud af at gå sammen to og to, når man bad dem om det. Men han blev klogere!

Især efter at han selv har måtte "øve" med børnene, hvordan man går to og to fra klassen til hallen, indtil klassen var dygtige nok.

Jonas og Nir driller hinanden med de fælles erfaringer fra Nirs første år som lærer, for en dag Nir havde sin klasse til idræt, kom Jonas over i hallen og spurgte hvorfor alle elevernes sko ikke stod placeret til højre i omklædningsrummet og Nir svarede: *"Så langt er vi ikke kommet til endnu"*.

Sarah og Nir er enige om at der er sket en stor udvikling, både for dem og for klassen. Ved at de har større kendskab til eleverne i dag, er de også blevet bedre til at håndtere konflikterne samt vurdere hvilke der skal løses nu og her.

De synes de har lært meget af kolleger, deres tutor og den supervisionsgruppe, som de var med i på et tidspunkt. De mener at det er enormt vigtigt, at kolleger tager sig tid til at hjælpe og give gode råd.

Jonas tilføjer at rollen som socialpædagog udgør en stor del af lærerrollen. Også i betragtning af skoledistriktet, hvor en del elever har brug for omsorg, at lære at begå sig og indordne sig i hierarkiet.

"Det smukkeste ved at være lærer er jo mødet mellem barn og voksen", men mødet mellem lærer og elev bærer i nogle tilfælde af præg af en børnetype, som ikke altid er socialiseret særlig godt, fortæller Jonas.

Sarah, Nir og Jonas taler om børnetyper, som tror de er ligestillet med voksne og det undrer dem, at disse børn ikke har lært at der bør være en respekt.

De forskellige børn i klassen og forskellige former for differentiering

Sarah siger at undervisningsdifferentiering er rigtig svært, når man ikke har den viden, der skal til og fortæller, at hun er rigtig glad for kolleger og skolebibliotekarens hjælp. Nir tilføjer at differentiering skal forstås i bred forstand, fordi der både er forskel på elevernes faglige niveau og sociale niveau. Det gør at der er endnu større spredning i klassen, og det er umuligt at ramme alle elever, fordi der ikke er tid til at hjælpe alle. To-lærer ordningen eksisterer ikke i 3. klasse, så der er ikke mulighed for ekstra hænder.

"Når man kender eleverne godt kan man selvfølgelig bedre aflæse dem, men der er grænser for hvor meget man som lærer kan aflæse på en gang", siger Jonas. Når eleverne er på så forskellige niveau både fagligt og socialt er det svært at tilrettelægge sin undervisning, så man favner alle. *"Nu har vi heldigvis 'Føllet', hvor børnene kan komme hen når de trænger til en pause, omsorg, eller fred og ro"*.

Jonas forklarer, at "Føllet" har eksisteret meget længe på Rugvænget og er et sted for børn med vanskeligheder af forskellig art, fagligt, socialt og psykisk. Jonas tilføjer humoristisk, at hvis skolen kunne sammenlignes med en Robbie Williams sang, ville han synge: *"Du har brug for kærlighed, så gå til Føllet"*.

Differentiering handler også om at kunne gennemskue, hvorfor en elev ikke gider lave en opgave, fortsætter Sarah. Der kan jo være tusind grunde til at eleven ikke kan, vil, orker lige den opgave og så skal jeg hurtigt kunne gennemskue hvad årsagen er, så jeg kan tackle problemet.

I 1. klasse brugte jeg rigtig meget energi på at få klassen til at fungere. Jeg brugte al min tid på at være lærer og følte stor frustration, når det ikke lykkedes at få eleverne til at være stille. Der skulle jeg sige til mig selv, at det er børnene der larmer – de vælger at larme og det er ikke mig, der er noget galt med. Men jeg lod mange ting gå mig på f.eks. når der var resultater fra læseprøver, så tænkte jeg at det var mig, der ikke var god nok.

Andre gange følte jeg mig forulempet og utilfreds, når jeg gik hjem fra arbejde. Jeg bebrejdede mig selv for alt det, der ikke lykkedes. Og der skal man blive bedre til at se anderledes på det, så jobbet ikke fylder hele ens liv og at det ikke opleves som personlig fiasko.

Jonas mener at det også gælder de mere rutinerede lærere, at man ikke skal tage lærerjobbet alt for personligt. Der står jo i forskellige stressundersøgelser, at man skal lære at sige fra, men det er nemt at sige, for hvordan gør man det, spørger Jonas.

Man bruger jo hele sin personlighed i lærerjobbet, det er her at man skal tænke over rammerne for arbejdet og det psykiske arbejdsmiljø.

Sarah, Nir og Jonas er enige om, at det er vigtigt at kunne lægge jobbet fra sig, når man går hjem. Ligeledes er det vigtigt, at man finder sin egen måde at komme af med oplevelser på, hvad enten man taler om det med familie, kolleger, fysisk træning osv., så man får det ud af systemet.

Da vi taler om børn med særlige behov nævner Sarah, at hun bevidst har valgt Rugvængets Skole frem for et job på Bagsværd Kostskole. Det er hårdt arbejde, fordi en del af eleverne kommer fra svære hjem og har brug for både omsorg og opdragelse. Hun siger også, at vejen til PPR er lang og snørklet og hun har ikke stadig ikke fundet den vej, der fører der til!

Min egen lærerstil

Det handler i hvert fald om at finde sine egne grænser, mener Sarah, da vi skifter emne til lærerstil.

"Jeg har altid været meget bevidst om mine grænser og har nok været ret tydelig og firkantet. I dag er jeg mere afslappet og rund i det, når det gælder mine grænser.

Min udvekslingstur til Indien har lært mig en masse. Jeg behøver ikke længere hæve stemmen og bruge min autoritet. I dag mener jeg, at det er bedre at bruge min personlighed.

Min lærerrolle er afhængig af min personlighed og når min personlighed er i udvikling, så er min lærerrolle det også".

Nir fortæller at eleverne kender ens grænser nu, så de behøver heller ikke at prøve dig af længere. Selvfølgelig er der nogle få elever, der stadig skal prøve en gang imellem. Sarah fortæller nu tør hun godt give slip på kontrollen og kan også improvisere, når det er nødvendigt.

Jonas mener også, at man må gøre op med den perfektionistiske lærerrolle og slippe kontrollen.

"Man skal også nogle gange bare være sig selv og lære børnene at kende. Have tillid nok til sig selv og sine kolleger om, at det nok skal gå. Den værste kritiker er selvkritikeren, der skal man have tillid til sig selv om at det nok skal gå". Det samme gælder, når en anden lærer skal være til stede i klassen, mens man selv underviser, så kan man godt blive lidt utryk, tilføjer Jonas.

Nir siger, at han synes at det er noget, som man hurtigt vænner sig til.

Nir og Sarah mener, at de altid har været meget trygge ved at være i deres klasse sammen, og her tænker de ikke over, at der er en anden lærer til stede.

Fremtiden venter, men der er håb

Samfundsudviklingen er meget omskiftelig og lige nu er børneopdragelsen meget fri, hvor til andre tider er det andre værdier der er vigtige, siger Sarah.

Hun kunne godt ønske sig lidt mere disciplin i børneopdragelsen fremover.

Nir giver hende ret ved, at han (heldigvis) hører flere og flere forældre tale om at opdragelse er vigtig og han håber at disciplin vil vinde indpas igen – historisk set.

Han mener også, at der på nogle områder er for meget medbestemmelse for børn, man må revidere demokrati synet lidt i forhold til børn. Demokrati er godt og flot, men måske er det ikke hensigten at børn skal være medbestemmende i alle processer og i alle aldre.

Jonas mener at curlingbørns forældre er en generation, som måske heller ikke har lært at være rollemodeller og tage de vigtige beslutninger og sætte grænser.

Vi lever i en ekspertverden, hvor man hele tiden skal lytte efter eksperternes råd, være oplyst og selv tage stilling til, hvad der er godt og skidt, sundt og usundt osv. Det gør vi også i forhold til vores børn og skifter mening undervejs. Det betyder at hver gang man bliver usikker som forældre, så begynder man at feje for børnene. Der må man som forældre selv begynde at tage styringen og ansvaret.

I det hele taget skal vi alle til at være stærkere i vores beslutninger, både lærere og Lærerforeningen skal også turde tage styringen og komme med bud på, hvordan der skal være i skolen. Vi tror jo på at skolen godt kan klare opgaven.

Sarah indskyder at hun også mener, at alle lærere bør have dansk som andetsprog på seminarierne, så alle elever uanset skole eller kommune får optimal hjælp i folkeskolen, for så kan vi nå meget længere end hvor vi er i dag.

Jonas mener at alle lærere skal uddannes indenfor AKT, hvis rummelighedsbegrebet er kommet for at blive. Han er også bekymret, fordi der mangler uddannede lærere i hele landet, det er uoverskueligt hvad der venter fremover, når man skal finde løsninger på problemet med lærermangel.

Det er tid til at slutte af og Sarah siger, at hvis nogen spørger hende, hvad hendes drømmejob er, så vil hun svare *"Det har jeg allerede"*, for hun er rigtig glad for at være lærer.

Nir og Jonas samtykker og fastslår, at de alle brænder for jobbet.

Sarah og Nir er der nu, hvor de har mod på at starte en ny 1. klasse op sammen, hvor de kan bruge alle de erfaringer, som de har gjort sig i deres første tre år som lærere.

Nir smiler og siger *"Jeg har næsten lyst til at starte en ny klasse op nu"*.

Jonas griner lummert og konstaterer at dette interview har karakter af parterapi, hvor ægteparret er blevet afklaret og er klar til en omgang mere!

Jeanette Sjøberg